

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa J. .
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 4 grudnia 2009 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 29 stycznia 2009 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na rzecz powoda 180 zł (sto osiemdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2009 r. Sąd Apelacyjny – w sprawie z powództwa J. K. przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej o nałożenie kary pieniężnej – na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony apelacją powoda wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 26 maja 2008 r. w ten sposób, że uchylił decyzję Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 23 maja 2007 r.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną pozwany Prezes UKE. Skargę oparto na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. – wskazuje, że w sprawie występuje:

„1) potrzeba wykładni przepisów art. 209 ust. 1 i 2 Pt budzących poważne wątpliwości poprzez wyjaśnienie: czy zawarte w przepisie art. 209 ust. 2 Pt słowo „niezależnie” rozumieć należy jako „dodatkowo”, „obok”, „równolegle”, czy też, jako „bez związku z, bez względu na” co w konsekwencji prowadzi do konieczności wyjaśnienia, czy kary nakładane w myśl ust. 1 i 2 tego artykułu są rozłączne, czy też występuje między nimi zależność.

2) istotne zagadnienie prawne polegające na potrzebie wyjaśnienia, czy kary pieniężne nakładane na kierującego przedsiębiorstwem na podstawie przepisu art. 209 ust. 2 Pt mają charakter akcesoryjny, tj uzależnione są od ukarania tego przedsiębiorcy za ten sam czyn, czy też nakładane są na kierującego przedsiębiorstwem niezależnie (w znaczeniu „bez względu”) od ukarania samego przedsiębiorcy za to samo przewinienie.

3) istotne zagadnienie prawne polegające na potrzebie wyjaśnienia, czy w sprawach rozpoznawanych w ramach postępowania odrębnego z zakresu regulacji telekomunikacji i poczty (art. 479 z indeksem 57 k.p.c.- art. 479 z indeksem 67 k.p.c.) granice zarzutu odwołania wyznaczają okoliczności faktyczne przytaczane przez powoda w uzasadnieniu odwołania, czy też może wyłącznie sposób sformułowania zarzutu poprzez wskazanie sposobu naruszenia prawa przez organ regulacyjny w zaskarżonej decyzji, czy też może wyłącznie przepis prawa powołany w treści zarzutu”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o: odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; względnie, w przypadku przyjęcia skargi do rozpoznania – o oddalenie skargi w całości; o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k. p. c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnieniami dotyczącymi interpretacji art. 209 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego – z którymi skarżący wiąże potrzebę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. – zajmował się już Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 września 2009 r., III SK 18/09. W wyroku tym Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że Prezes UKE może nałożyć na kierującego przedsiębiorstwem telekomunikacyjnym karę pieniężną na podstawie art. 209 ust. 2 ustawy – Prawo telekomunikacyjne pod warunkiem ukarania przedsiębiorcy na podstawie art. 209 ust. 1 tej ustawy. Sąd Najwyższy podkreślił, że przy wykładni przepisu art. 209 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego należy mieć na uwadze, że dotyczy kary pieniężnej nakładanej na osobę fizyczną przez organ administracji z tytułu naruszeń przepisów ustawy, których dopuścił się kierowany przez tą osobę przedsiębiorca. Osoba ukarana ponosi w tym przypadku odpowiedzialność za zachowania innego podmiotu prawa. Okoliczność ta, w połączeniu z charakterem przedmiotowej kary (sankcja administracyjna mająca dodatkowo dyscyplinować adresatów norm prawnych w kierunku przestrzegania prawa), jej represyjnym charakterem, powoduje, że przepis art. 209 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego należy wyklądać restrykcyjnie. Przepis art. 209 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego nakazuje Prezesowi Urzędu nałożyć karę pieniężną na przedsiębiorcę, który dopuścił się wskazanych w nim naruszeń. Nałożenie kary pieniężnej na osobę fizyczną zarządzającą przedsiębiorcą telekomunikacyjnym na charakter fakultatywny. Kara taka może zostać nałożona jedynie w przypadku naruszenie obowiązków wynikających z Prawa telekomunikacyjnego przez przedsiębiorcę, co jak wynika z art. 209 ust. 1 ustawy powinno prowadzić do nałożenia kary pieniężnej. Kara na osobę fizyczną może zostać nałożona równolegle albo po ukaraniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.

Sąd Najwyższy – dzieląc pogląd wyrażony w powołanym wyroku Sądu Najwyższego, III SK 18/09, uznał, że skarżący nie przedstawił w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentacji, która mogłaby podważyć trafność powołanego stanowiska.

Nie występuje w sprawie trzecie z przedstawionych w skardze zagadnień. Przede wszystkim wadliwe jest konstrukcyjne ujęcie zagadnienia w którym nie wiadomo dlaczego określone pytania wiąże się z całą regulacją postępowania w sprawach z zakresu regulacji telekomunikacji i poczty (art. 479⁵⁷ – art. 479⁶⁷ k.p.c.). Nie wiadomo nawet, jakiego konkretnie przepisu miałyby dotyczyć przedstawione pytania. Z uzasadnienia skargi zdaje się wynikać, że chodzi tu o uwzględnienie przez sąd drugiej instancji powołanego wyżej art. 209 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego. Jednakże zastosowanie przepisu prawa materialnego do stanowiących podstawę rozstrzygnięcia okoliczności faktycznych, które w tym przypadku są okolicznościami bezspornymi – nie podlega sugerowanej w skardze prekluzji twierdzeń i dowodów, o których mowa w art. 479¹² § 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy stwierdził, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.